

Q

QUADRIO, Anton Joseph, štajerski štukater tal. podrijetla (XVIII. st.). Djelovao od zadnjega desetljeća XVII. do trećega desetljeća XVIII. st. u Štajerskoj i Hrvatskoj. Član je umj. porodice Quadrio, koja se iz Milana raselila u susjedne zemlje. God. 1716–17. ukrašavao je štukom kapele u franjevačkoj crkvi u Varaždinu, potom u kapeli obitelji Patačić u pavlinskoj crkvi u Lepoglavi, u crkvi Uznesenja Marijina u Varaždinu, u Kominu, u Cerju Tužnom, u Vinici. Potpisao se na štukaturama u Lepoglavi i u crkvi Sv. Katarine u Zagrebu na pločicu koju na svodu broda drži anđelčić: *Anton Joseph Quadrio fec.* U crkvi Sv. Katarine štukom je 1721–26. ukraasio bočne zidove i strop prostrana četverokutna svetišta, strop broda i

F. QUIQUEREZ, *Autoportret*. Zagreb, Hrvatski povijesni muzej

sve bočne kapele. Nad ulaznim su lukovima u kapele kao gotovo pune plastike oblikovani alegorijski likovi žena ili anđeli s grbovima i natpisima donatora. Biljne vitice, anđelčići, vaze s cvijećem i rogovi obilja ispunjavaju plohe crkve. Osim toga, velike figuralne reljefne kompozicije sadržajno upotpunjuju svetište i kapele. Qu. se pokazao vrhunskim majstorom rokoko štuko-dekoracija, pa mu se pripisuje i raskošna štukatura u svetištu crkve Uznesenja Marijina u Rijeci.

LIT.: *Horvat – Matejčić – Prijatelj*, Barok. — M. Klemm, Štukature XVIII. st. u sjevernoj Hrvatskoj na primjeru isusovačkih građevina u Zagrebu i u Varaždinu, u zborniku: *Isusovci u Hrvata*, Zagreb 1992. R.

QUAGLIO, Giulio, slikar (Laino, 1668 — 3. VII. 1751). Radio je uglavnom freske. Slikarstvo počeo učiti u Comu, usavršavao se u Bologni (kod M. A. Franceschinija), Parmi, Piacenzi i Veneciji. Slikao je u Udinama, Cividaleu, Gorici i Grazu (1708). Njegovo su najvrjednije i najopsežnije djelo freske na svodu isusovačke crkve Sv. Katarine u Zagrebu, koje je radio 1721 (restauracijom 1895. izgubile izvorni izraz). U četiri velika medaljona naslikao je prizore iz života Sv. Katarine, a u dvanaest šiljastih isječaka svoda polufigure apostola. Slikao je i u Sloveniji (Puštel kraj Škofje Loke 1706, Komen na Krasu, 1723). Quagliovo iluzionističko slikarstvo proizašlo je iz tradicije bolonjske škole, Veronesea i Correggia. Utjecao je na slov. slikara F. Jelovškega, kojega neki smatraju autorom spomenutih fresaka na svodu crkve Sv. Katarine u Zagrebu.

LIT.: I. Cankar, Giulio Quaglio, Dom in svet (Ljubljana), 1920. — *Horvat – Matejčić – Prijatelj*, Barok. R.

QUIEN, Guido, povjesničar umjetnosti i lik. kritičar (Zagreb, 26. VIII. 1943). Diplomirao 1969. na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Od 1973. kustos u Muzeju za umjetnost i obrt, od 1994. direktor »Fundacije Meštrović«. Piše članke, eseje i studije s područja moderne umjetnosti u listovima i časopisima te za radio i televiziju (»Vjesnik«, »Slobodna Dalmacija«, »Život umjetnosti«, »Čovjek i prostor«, »Prolog«). Autor je niza samostalnih i tematskih izložaba (I. Gattin, 1979; E. Murtić, 1982; Šime Vulas, 1985). Uredio je knjigu »Likovni dnevnik Eve Postružnik« (Zagreb 1994).

BIBL.: *Marijan Trepše* (katalog), Zagreb 1975; *Ekspresivna figuracija*, u katalogu: *Novi oblici figuracije*, Dubrovnik 1979; *Hrvatski vedutisti od Bukovca do danas* (katalog), Dubrovnik 1981; *Rudolf Sablić* (katalog), Zagreb 1983; *Mijene razuma i srca*, u katalogu: Božidar Rašica, slikarstvo i scenografija 1932–1982, Zagreb 1983; *Slikari blage ironije* (katalog), Zagreb 1984; *Ljubo Ivančić* (katalog), Split 1985; *Slava Gvozdić* (katalog), Zagreb 1990. R.

QUIQUEREZ (Kikerec), Ferdo, slikar (Budim, 17. III. 1845 — Zagreb, 12. I. 1893). Otac Ferdinand, iz obitelji fr. emigranata, bio je austr. časnik a majka ponijemčena Slovenka. Gimnaziju polazi u Zagrebu, potom provodi godinu dana u vojničkoj školi u Hallu (Austrija), nakon čega upisuje studij prava u Zagrebu. Usporedno radi kod slikara J. F. Mückea i odlučuje posvetiti se slikarstvu. Politički je sklon pravaštvu, a potom se

F. QUIQUEREZ, *Porta Terraferma u Zadru*. Zagreb, Hrvatski povijesni muzej

priklanja južnoslav. ideologiji J. J. Stossmayera. Domoljubni zanos potiče ga na ilustriranje zbivanja iz povijesti i narodne predaje (*Banović Strahinja*, 1868; *Dolazak Hrvata na obale sinjega mora*, 1869). Na temelju javnih priznanja dobiva stipendiju za studij na Akademiji u Münchenu 1870 (L. Raab, K. Piloty). Iz toga je doba poznanstvo s I. Kršnjavim. Zbog bolesti prekida studij, vraća se u Zagreb, a 1871. odlazi na Akademiju u Veneciju (P. Molmenti). U to vrijeme nastaju *Marina*, *Ribarske barke*, *Mornar*, *Mrtva priroda*. Nezadovoljan radom na Akademiji, polazi idućega proljeća u Firencu i Rim. Svoje kopije Tintoretta i P. Veronesea šalje u Zagreb, pa ga Strossmayer, zadovoljan njima, pomaže za vrijeme boravka u Rimu. Inspiriran antikom slikom rim. vedute i pov. teme (*Car Tiberije*, *Sokrat i Alkibijad*), prizore iz hrv. prošlosti (*Grob Katarine bosanske*, *Porod Nikole Zrinskoga*), a u papirskoj radionici reže prvi bakrorez hrv. novije umjetnosti (*Faun kome dječak toči vino*). Zajedno s Kršnjavim slika u Sorrentu i na Capriju, posjećuje hrv. sela u provinciji Molise. Kršnjavi se protivi Quiquerezovim željama da se natječe za stipendiju u Parizu, želeći ga vezati uz antički i renesansni svijet. Q. se 1875. odlučuje na put u Crnu Goru da bi dobio lik. podlogu za ilustriranje spjeva *Smrt Smail-age Čengića* I. Mažuranića. Prolazi obalom Dalmacije, radeći skice; na Cetinju boravi s I. Rendićem. God. 1875/76. prati kao »dvorski« i ratni slikar crnog. vojsku u pohodima protiv Turaka; radi bilješke za slike *Hercegovački ustanak*, *Smrt vojvode Trifka*, *Bijeg hercegovačke porodice*, *Bitka u Vučjem dolu*, potom za ilustracije *Smrti Smail-age Čengića* i *Gorskoga vijenca*, te nekoliko portreta poglavara. Dio je toga materijala nestao na pješачkom povratku kući, ali se borba kao motiv održala još nekoliko godina u njegovu radu. Poslije povratka u Zagreb

(jesen 1876) u početku prima narudžbe za portrete i ilustracije (sudjelovao je u ilustriranju i opremi proturežimskoga humorističkog lista »Bič«), slika teme iz pov. zbivanja (*Prijelaz austrijske vojske kod Broda*, *Smrt Matije Gupca*, *Krunidba kralja Zvonimira*) i umnožava ih u oleografskoj tehnici. Putuje SZ Hrvatskom i Slavonijom, skicira pejzaže i stare gradove. Dobiva posao kao učitelj crtanja u Zagrebu, sudjeluje u radu Društva umjetnosti, izlaže pojedina djela u izložima zagrebačkih trgovina, slika sakralne teme (*Polensčak kraj Ptuja*, *Kapela kraj Bjelovara*, *lunete u cintoru u Mariji Bistrici*, *crkva Sv. Marka u Zagrebu*). Nižu se pov. kompozicije koje mu osiguravaju popularnost kod publike (*Kosovka djevojka*, *Posljednji časovi Petra Zrinjskoga* i *Krste Frankopana*, *Juriš Nikole Zrinjskoga iz Sigeta*, *Crnogorski guslar*, *Kralj Tomislav*, *Miloš Obilić na Kosovu*). Nasuprot tim kompozicijama koje svojom nac. tematikom i teškom scenerijom znače zaključak romantičnog razdoblja u slikarstvu, Q. se svojim vedutama (*Ripetta u Rimu*, 1872; *Porta Terraferma u Zadru*, 1875; *Kotor*, 1875/76; *Konji na Vratniku*, 1876) i u nekoliko vrsnih portreta (*Hercegovac*, 1876; *Starica iz Mlake*, poslije 1876; *Autoportret*, oko 1880; *Portret stare gospođe*, oko 1885; *Iso Kršnjavi*, 1892) očituje kao začetnik hrv. realizma. Ta djela svojom vriednošću nadilaze razinu tadašnjega hrv. slikarstva.

LIT.: I. Kršnjavi, *Pogled na razvoj hrvatske umjetnosti u moje doba*, HK, 1905, 1. — A. Kassowitz-Cvijić, *Ferdo Quiquerez*, ibid., 1931, 13. — Lj. Babić, *Umjetnost kod Hrvata u XIX. stoljeću*, Zagreb 1934, str. 64–68. — Isti, *Umjetnost kod Hrvata*, Zagreb 1943, str. 70–74. — Z. Šenoa, *Pejzaž F. Quiquereza*, *Bulletin JAZU*, 1958, 2. — M. Schneider, *Historijsko slikarstvo u Hrvatskoj* (katalog), Zagreb 1969. — Isti, *Narodne nošnje u slikarstvu i grafici XIX. stoljeća* (katalog), Zagreb 1971. — V. Tartaglia-Kelemen, *Ferdinand Quiquerez u Italiji*, *Radovi Arhiva JAZU*, 1972, 1. — M. Bregovac-Pisk, *Ferdo Quiquerez* (katalog), Zagreb 1995. Z. Ša.